

hvis der overhovedet blev nogen Trafik paa denne Bane, nægtes, at naar man for henimod de samme Penge faar 11—12 Mil Jernbane i Stedet for ca. 7½, saa maa det ogsaa i finantseel Henseende være heldigt. Med disse Ord skal jeg slutte og henstille mine Udtalelser til det ærede Things velvillige Overveelse.

Th. Nielsen: Den ærede 3die Landsthingsmand for 1ste Kredts (Blom) sagde i sine Bemærkninger overfor mig, at han hellere end at give Banen i Himmerland vilde være med til at dele Pengene dertil ud iblandt Beboerne, og saa var han overbevist om, at de ikke vilde benytte Pengene til en Bane; thi dertil vare de vist altfor kloge. Han mente nemlig, at Banen ikke alene ikke havde nogen Interesse for Staten, men heller ikke nogen lokal Interesse. Det ærede Medlems Udtalelser mindede mig om en Udtalelse, vi hørte den Gang, den vestjydske Længdebane var under Behandling. Da sagde nemlig det nu afdøde Medlem David, som jo forresten ogsaa var Minister i sin Tid, at man maatte hellere belægge Vestkysten med en Række Specier fra Skagen til Kongeaen; det vilde være til virkelig Nytte for disse Egne, hvis de delte dem imellem sig, medens den vestjydske Bane aldeles ikke vilde gjøre nogen Nytte. Et andet æret Medlem, Konsul N. Hage, bemærkede, at han en Gang havde gjort en Reise paa Vestkysten, og da havde han ikke paa hele den lange Strækning mødt mer end en eneste Bøgn, og paa den sad der 3 Ministre — iøvrigt var der aldeles ingen Færdsel. Jeg tror imidlertid, at disse Spaadomme om, at den vestjydske Bane ingen Betydning vilde faae, ere blevne gjorte fuldstændig til Skamme. Jeg vil spørge ærede Herrer, hvorledes de tro, at vore Landboere vilde have været stillede under den nuværende Konkurrence, hvis Landet ikke saa nogenlunde havde været forsynet med Kommunikationsmidler. Derjom navnlig Vestjylland og Vendsyssel ikke den Gang havde faaet de Baner, der da var Tale om — Silkeborgbanen var jo nemlig ikke kommen endnu — hvorledes vilde da vel Landmændene i store Strækninger af Landet have været stillede? Det samme lader sig nu efter min Opfattelse sige om denne Landsdel, som vi her tale om at faae en Jernbane igjennem. Denne Landsdel vil efter min Opfattelse ikke kunne udholde Konkurrencen — den har allerede udholdt den altfor længe under ugunstige Vilkaar — hvis den ikke bliver delagtiggjort i det Gode, som store Dele af det øvrige Land have havt saa længe. Det ærede Medlem — og dertil sluttede sig et andet æret Medlem, det ærede

Medlem fra Frederiksberg — udtalte, at Banen ikke alene ikke kunde betale sin egen Drift, men den vilde ikke have den mindste Betydning for Staten og Statskassen. Jeg kan ikke forstaa disse Bemærkninger; thi det forekommer mig, at naar Landet udvikler sig og kultiveres, saa har det ogsaa Interesse for Statskassen, ikke at tale om Staten; igjennem denne større Forbrugsevne, der tilveiebringes, vinder ogsaa Statskassen direkte. Jeg forstaa saaledes ikke disse Udtalelser om, at de enkelte Egne ikke ville have nogen Interesse for Staten eller Statskassen. Den ærede Minister bemærkede — og i den Henseende sluttede det ærede Medlem fra Frederiksberg sig til ham — med Hensyn til en almindelig Plan for vore Jernbaner, at en saadan Plan ingen Betydning har til at standse den stærke Konkurrence lige overfor Baner til de forskjellige Egne. Jeg tror, at der tidligere har været nogen Feil i saa Henseende, jeg kan ikke se bedre, end naar vi fik en Plan, for hvilken der laa en virkelig Undersøgelse til Grund om, hvilke Baner der vare nødvendige for den gennemgaaende Trafik, og hvilke der kunde bevirke en større Opkomst af Landsdelene, og fik dette i Forbindelse med et vedtaget Lovforslag, ved hvilket der bestemtes, hvilke Baner der skulde udføres i en vis Række, saa vilde det vistnok have Betydning til at skaffe Ro til Veie i den Henseende. I samme Lov maa det selvfølgelig bestemmes, hvor store Summer der aarlig skal udgives til Banerne, og i hvilken Rækkefølge de skulle anlægges. Jeg troster mig saa meget mere til at gjøre denne Paaastand, som jeg skal minde om, at der i 1877 i Folkethinget var et Lovforslag fremme med netop en saadan Plan, hvor Baneanlægene vare bestemte i en Række af 18 Aar, og hvor det var nærmere bestemt, i hvilken Rækkefølge de skulde anlægges, og hvor store de aarlige Tilskud dertil skulde være. Dette Forslag gav den ærede Finansminister og Conseilspresident, som endnu beklæder den Plads, sin varme Tilslutning; han var altsaa i det Stykke af en anden Mening end den nuværende ærede Indenrigsminister. Netop den Plan, som den Gang var fremme, indeholdt alle de Forslag, som senere ere blevne vedtagne, og ogsaa det Forslag, som vi her behandle. Det viser dog, at det ikke er saa vanskeligt at faae saa nogenlunde et Overblik over, hvilke Baner der have saa megen almindelig Interesse, at de bør fremminds som Statsbaneliner. Jeg kan derfor ikke se Andet end, at i Virkeligheden en Plan, ledsaget af Lovforslag, vil have Betydning til at standse det, som Udføreren kalder en Syndsfod af Projekter, og under alle Om-